FREDRIK BACKMAN

ΝΙΚΗΤΕΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΣΟΥΗΔΙΚΑ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

Κ Ε Δ Ρ Ο Σ

ΚΕΔΡΟΣ

Fredrik Backman: *Νικητές*
Τίτλος πρωτοτύπου:
Fredrik Backman: *Vinnarna*

ISBN 978-960-04-5551-9

Μετάφραση από τα σουηδικά: Γιώργος Μαθόπουλος
Επιμέλεια-Διόρθωση: Αλέκα Πλακονούρη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Fredrik Backman, 2021*
Published by agreement with Salomonsson Agency
© *Για την έκδοση στα ελληνικά, Εκδόσεις Κέδρος Α.Ε., 2025*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.
Γ. Γενναδίου 3
Αθήνα 106 78
τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655
www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr
e-mail: books@kedros.gr

Σ' εσένα που η γλώσσα σου πάει ροδάνι,
και τραγουδάς δυνατά, και κλαις συχνά
και αγαπάς κάτι στη ζωή πολύ
περισσότερο απ' όσο θα έπρεπε.

1

Παραμύθια

Όλοι όσοι γνώριζαν τον Μπένγιαμιν Όβιτς, και ιδιαίτερα εμείς που τον γνωρίζαμε τόσο καλά ώστε να τον φωνάζουμε Μπένγι, ήξεραν, και ξέραμε, ότι δεν ήταν άνθρωπος που θα είχε ευτυχισμένο τέλος.

Παρ' όλα αυτά το ελπίζαμε. Αχ, Θεέ μου, πόσο το ελπίζαμε... Η τελευταία γραμμή άμυνας της αγάπης είναι τα αφελή όνειρα, και τα έχουμε για να πείθουμε τον εαυτό μας ότι καμία τραγωδία δεν θα χτυπήσει τους ανθρώπους που αγαπάμε και ότι οι δικοί μας άνθρωποι θα ξεφύγουν από τη μοίρα. Για χάρη των αγαπημένων μας ονειρευόμαστε την αιώνια ζωή, ευχόμαστε να έχουμε σούπερ δυνάμεις και προσπαθούμε να κατασκευάζουμε μηχανές του χρόνου. Και ελπίζουμε μέχρι τελικής πτώσης.

Όμως η αλήθεια είναι ότι τα παραμύθια που μιλάνε για αγόρια σαν τον Μπένγι σχεδόν ποτέ δεν τελειώνουν λέγοντάς μας ότι τα αγόρια αυτά κατάφεραν να γεράσουν. Είναι αγόρια που δεν έχουν μεγάλες ιστορίες και δεν πεθαίνουν γαλήνια στο γηροκομείο, με το κεφάλι τους γερμένο σε ένα μαλακό μαξιλάρι.

Αγόρια σαν τον Μπένγι πεθαίνουν νέα. Πεθαίνουν βίαια.

2

Καταιγίδες

«Κάνε το όσο πιο απλά μπορείς». Είναι μια συνηθισμένη συμβουλή στο χόκεϊ αλλά και στη ζωή. Μην κάνεις τα πράγματα πιο πολύπλοκα απ' όσο είναι, μη σκέφτεσαι πολύ, άσε που είναι προτιμότερο να μη σκέφτεσαι καθόλου. Κι αυτό θα έπρεπε να ισχύει για ιστορίες όπως αυτή εδώ, γιατί θα έπρεπε να κυλάει γρήγορα η αφήγηση – στο κάτω κάτω τώρα ξεκινάει η ιστορία και τελειώνει σε λιγότερο από δύο βδομάδες· και πόσα γεγονότα μπορεί να συμβούν σ' αυτό το χρονικό διάστημα σε δύο πόλεις που ζουν για το χόκεϊ; Όχι και τόσο πολλά.

Και όμως θα συμβούν τα πάντα.

Το πρόβλημα με το χόκεϊ και τη ζωή είναι ότι οι απλές στιγμές είναι σπάνιες. Όλες οι υπόλοιπες είναι ένας αγώνας. Η δική μας ιστορία δεν αρχίζει σήμερα, έχει ξεκινήσει εδώ και δύο χρόνια, γιατί τότε η Μάγια Άντερσον έφυγε από την Μπιέρνσταντ και πήγε νότια, περνώντας από το Χεντ. Οι δύο μικρές πόλεις, με τα δάση γύρω τους και μέσα τους, είναι πολύ κοντά η μία στην άλλη, αλλά βρίσκονται τόσο μακριά από κάθε άλλη πόλη, ώστε έχεις την αίσθηση ότι μεταναστεύεις όταν φεύγεις από αυτές. Μια μέρα κάποιο τραγούδι της Μάγια θα μιλάει για τους ανθρώπους που ζουν σε στενή επαφή με έναν αγριότοπο και γι' αυτό έχουν έναν αγριότοπο μέσα τους, και ίσως φανεί κάπως υπερβο-

λικό αυτό. Από την άλλη πολύ απέχει από το να είναι υπερβολή. Ό,τι λέγεται για μας που ζούμε εδώ είναι αλήθεια και ταυτόχρονα θεωρείται υπερβολικό. Όμως αν το ταξίδι σου σε φέρει στα μέρη μας και τύχει να μπεις στην παμπ Γούνα, και δεν φας κανένα χαστούκι από τη Ραμόνα, την ιδιοκτήτρια, εξαιτίας της χαζομάρας σου να τη ρωτήσεις πόσων χρονών είναι, ή επειδή σου ήρθε να της ζητήσεις μία φέτα λεμόνι για το ποτό σου, τότε θα σου πει κάτι πολύ σημαντικό: «Εδώ στο δάσος οι άνθρωποι εξαρτώνται ο ένας απ' τον άλλο περισσότερο απ' ό,τι στις μεγαλουπόλεις. Είναι άρρηκτα συνδεδεμένοι μεταξύ τους, είτε το θέλουν είτε όχι, και αν κάποιος απ' αυτούς γυρίσει απότομα στον ύπνο του, τότε στην αντίπερα άκρη της πόλης βγαίνει η μπλούζα κάποιου άλλου συντοπίτη του».

Θέλεις να κατανοήσεις αυτό τον τόπο; Αν ναι, πρέπει να καταλάβεις ότι τα πάντα εδώ συνδέονται μεταξύ τους με αόρατες κλωστές, δημιουργώντας έναν ιστό σχέσεων με έντονο το στοιχείο της αφοσίωσης, της πίστης και του χρέους: παγοδρόμιο, εργοστάσιο, ομάδα χόκεϊ, πολιτικοί, κατατάξεις σε πίνακες αποτελεσμάτων, αθλητισμός, θέσεις εργασίας, παιδικοί φίλοι, συμπαίκτες, γείτονες, συνάδελφοι, οικογένειες. Ο κοινωνικός ιστός βοήθησε στην επιβίωση των ανθρώπων, αλλά ταυτόχρονα δημιούργησε εκείνους τους δεσμούς που θα μας έσπρωχναν σε εγκληματικές πράξεις. Η Ραμόνα δεν θα σου αφηγηθεί τα πάντα, κανείς δεν πρόκειται να το κάνει, αλλά θέλεις πραγματικά να καταλάβεις; Αν ναι, τότε πρέπει να μάθεις πώς φτάσαμε μέχρι εδώ.

Έναν χειμώνα πριν από δυόμισι χρόνια, ο Κέβιν Έρνταλ βίασε τη Μάγια Άντερσον στη διάρκεια ενός πάρτι. Ο Κέβιν ήταν ο καλύτερος παίκτης χόκεϊ που είχαν δει ποτέ τα μέρη μας. Φυσικά στην πόλη μας κανείς δεν μιλάει για βιασμό όταν αναφέρεται σ' αυτό. Θα σου πουν: «Α, ναι, εκείνο το σκάνδαλο» ή «Το περιστατικό με την κοπέλα και το αγόρι». Όλοι ντρέπονται και κανείς δεν μπορεί να ξεχάσει τον σάλο που ξέσπασε τότε. Η αλυσίδα των γεγονότων που άρχισαν σε εκείνο το πάρτι καθόρισε πολιτικές αποφάσεις και συνέβαλε να φύγουν χρήματα από το ταμείο μιας

πόλης και να μπουν στο ταμείο μιας άλλης. Το αποτέλεσμα ήταν να ζήσουμε μια άνοιξη και ένα καλοκαίρι γεμάτα προδοσία, και στη συνέχεια ένα φθινόπωρο μίσους και έναν χειμώνα βίας. Στην αρχή ξεκίνησε ένας καβγάς στο παγοδρόμιο και στο τέλος ξέσπασε πόλεμος στους δρόμους. Οι άντρες με τα μαύρα μπουφάν, που η αστυνομία τούς θεωρεί «χούλιγκαν» και οι κάτοικοι της Μπιέρνσταντ τους αποκαλούν «Παρέα», επιτέθηκαν στους εχθρούς τους στο Χεντ, κι εκείνοι αντεπιτέθηκαν βάζοντας φωτιά στην παμπ Γούνα. Τα μέλη της Παρέας τούς κυνήγησαν ζητώντας εκδίκηση, αλλά έχασαν έναν δικό τους άνθρωπο, τον Βίνταρ, που τον παρέσυρε ένα αυτοκίνητο. Τον Βίνταρ τον αγαπούσαν με όλη τους την ψυχή, και η απώλειά του ήταν η κορύφωση του δράματος, το τελικό επακόλουθο μιας μακρόχρονης επιθετικότητας. Και ύστερα από αυτό το γεγονός όλοι ένιωσαν να χάνουν το κουράγιο και τις αντοχές τους. Ο Βίνταρ κηδεύτηκε, δύο άντρες από το Χεντ κατέληξαν στη φυλακή και οι χούλιγκαν των δύο πόλεων έκαναν ανακωχή μεταξύ τους. Η ανακωχή τους δεν ίσχυε μόνο γι' αυτούς αλλά και για όλους τους κατοίκους των δύο πόλεων. Από τότε δεν έχει σπάσει η ανακωχή, αλλά κάθε μέρα που περνάει γίνεται όλο και πιο εύθραυστη.

Ο Κέβιν έφυγε με την οικογένειά του και εγκαταστάθηκε αλλού. Και δεν πρόκειται να επιστρέψει ποτέ, ούτε αυτός ούτε οι γονείς του – στην Μπιέρνσταντ δεν υπάρχει άνθρωπος που θα αποδεχόταν μια τέτοια επιστροφή. Η πόλη έκανε ό,τι καλύτερο μπορούσε για να σβήσει κάθε ανάμνηση που έχει σχέση με τον Κέβιν. Και όταν η Μάγια ετοίμασε τις βαλίτσες της κι έφυγε, η Μπιέρνσταντ και πάλι ανακουφίστηκε – αν και κανείς δεν το παραδέχτηκε ανοιχτά. Η Μάγια εγκαταστάθηκε στην πρωτεύουσα, ξεκίνησε να σπουδάζει σε μια σχολή μουσικής και έγινε σχεδόν ένας άλλος άνθρωπος. Όσο για τους κατοίκους της Μπιέρνσταντ, μιλούσαν όλο και λιγότερο για το «σκάνδαλο», μέχρις ότου σχεδόν ξεχάστηκε όλη η ιστορία – σαν να μην είχε συμβεί ποτέ τίποτα.

Ο Μπένγι Όβιτς, ο καλύτερος φίλος του Κέβιν κάποτε, ετοίμασε κι αυτός τη βαλίτσα του. Ήταν μικρότερη από τη βαλίτσα

της Μάγια, αλλά ο Μπένγι ταξίδεψε πολύ πιο μακριά. Μόνο που η Μάγια έφτασε σε έναν συγκεκριμένο προορισμό, ενώ ο Μπένγι έφυγε για να περιπλανηθεί. Η Μάγια αναζήτησε απαντήσεις στο φως, ο Μπένγι τις έψαξε στα σκοτάδια, η Μάγια στην τέχνη, ο Μπένγι στον πάτο των μπουκαλιών. Όμως ούτε η Μάγια ούτε ο Μπένγι κατάφεραν πραγματικά να βρουν τις απαντήσεις που ήθελαν.

Στον τόπο που άφησαν πίσω τους η Μπιέρνσταντ Χόκεϊ όδευε προς τη χρεοκοπία και τη διάλυση. Σε μια πόλη που πάντα έκανε απατηλά όνειρα, οι κάτοικοι είχαν πια σχεδόν πάψει να ονειρεύονται γιατί είχαν χάσει το κουράγιο τους. Ο Πέτερ Άντερσον, ο πατέρας της Μάγια, παραιτήθηκε από τη θέση του αθλητικού εφόρου και εγκατέλειψε το χόκεϊ. Οι σπόνσορες εγκατέλειψαν την Μπιέρνσταντ Χόκεϊ και η Ένωση Δήμων εξέταζε σοβαρά το ενδεχόμενο να διαλυθεί ο αθλητικός σύλλογος της πόλης και να μεταφερθούν όλοι οι πόροι στον δήμο του Χεντ. Η Μπιέρνσταντ Χόκεϊ σώθηκε την τελευταία στιγμή από σπόνσορες του εξωτερικού και από μερικούς πεισματάρηδες επιχειρηματίες του τόπου. Οι καινούργιοι ξένοι ιδιοκτήτες του εργοστασίου θεώρησαν ότι ο σύλλογος χόκεϊ θα τους διευκόλυνε να γίνουν αποδεκτοί από την τοπική κοινωνία, ενώ ένας καιροσκόπος πολιτικός, ο Ρίτσαρντ Τέο, βρήκε την ευκαιρία να κερδίσει ψήφους και συνέβαλε να βρεθούν τα κεφάλαια που εμπόδισαν την απόλυτη χρεοκοπία της Μπιέρνσταντ Χόκεϊ. Ταυτόχρονα μπήκαν νέα πρόσωπα στο διοικητικό συμβούλιο του συλλόγου, αποχώρησαν τα παλιά και έγιναν συσκέψεις όπου συζητήθηκε το ζήτημα του εμπορικού σήματος του ομίλου. Και πολύ σύντομα παρουσιάστηκαν με περηφάνια οι καινούργιες αξίες του και ο τρόπος που θα διαμορφώνονταν. Κυκλοφόρησαν φυλλάδια που παρότρυναν τον κόσμο να βοηθήσει τον σύλλογο: «Η χρηματοδότηση της Μπιέρνσταντ Χόκεϊ δεν είναι μόνο εύκολη, είναι και η σωστή επιλογή!» Και σε είσμα κάθε αντιξοότητας, η κατάσταση άλλαξε – όχι μόνο στο γήπεδο αλλά και έξω από αυτό. Η Ελίζαμπετ Ζάκελ, η προπονήτρια της Μπιέρνσταντ Χόκεϊ, έκανε αίτηση για να εργαστεί σε έναν πολύ

μεγαλύτερο αθλητικό σύλλογο, αλλά δεν προσελήφθη. Όμως στον ίδιο σύλλογο προσέλαβαν τον προπονητή της Χεντ Χόκεϊ, ο οποίος έφυγε από τη χαμένη μέσα στα δάση πόλη παίρνοντας μαζί του πολλούς από τους καλύτερους παίκτες της παλιάς του ομάδας. Η Χεντ Χόκεϊ έμεινε ξαφνικά χωρίς καθοδήγηση και βούλιαξε στον βάλτο της ίντριγκας και του παιχνιδιού εξουσίας που ταλανίζει πάντα τις υποβαθμισμένες ομάδες. Στο μεταξύ η Ζάκελ έφτιαξε μια καινούργια ομάδα στην Μπιέρνσταντ και πήρε ως βοηθό προπονητή έναν νεαρό, τον Μπόμπο. Επέλεξε παίκτες που έπαιζαν με όλη τους την ψυχή και έκανε αρχηγό τους έναν δεκαεξάχρονο, τον Άματ. Σήμερα ο Άματ είναι δεκαοχτώ χρονών και είναι το πιο λαμπερό αστέρι της περιοχής. Έχει ταλέντο στο χόκεϊ, και τον περασμένο χειμώνα κυκλοφορούσε η φήμη ότι θα τον έπαιρναν στο NHL* και θα γινόταν επαγγελματίας παίκτης στη Βόρεια Αμερική. Κυριαρχούσε σε όλους τους αγώνες της προηγούμενης σεζόν, μέχρι που τραυματίστηκε την άνοιξη. Σύσσωμη η πόλη είναι σίγουρη ότι αν δεν είχε τραυματιστεί ο Άματ, η ομάδα θα νικούσε σε όλους τους αγώνες και θα έφτανε πολύ ψηλά. Και η Χεντ Χόκεϊ θα βρισκόταν στον πάτο της κατάταξης, αν δεν γινόταν το θαύμα να συγκεντρώσει πόντους στους τελευταίους αγώνες της.

Ό,τι φαινόταν απίθανο την εποχή που η Μάγια και ο Μπένγι έφυγαν από την Μπιέρνσταντ τώρα – δύο χρόνια μετά – είναι αληθινό και βρίσκεται προ των πυλών: Η πράσινη πόλη αναβαθμίζεται, ενώ η κόκκινη υποβαθμίζεται. Κάθε μήνα η Μπιέρνσταντ Χόκεϊ αποκτά καινούργιους σπόνσορες, ενώ η Χεντ Χόκεϊ χάνει κι άλλους. Το παγοδρόμιο της Μπιέρνσταντ έχει ανακαινιστεί, ενώ η στέγη του παγοδρομίου του Χεντ είναι ετοιμόρροπη. Στην Μπιέρνσταντ οι μεγαλύτεροι εργοδότες – το εργοστάσιο και το σουπερμάρκετ – προσλαμβάνουν κι άλλο προσωπικό, ενώ στο

* Το NHL (National Hockey League) είναι η διοργανώτρια αρχή του ομώνυμου Πρωταθλήματος Χόκεϊ επί Πάγου των ΗΠΑ. Απαρτίζεται από 30 ομάδες, από τις οποίες 23 βρίσκονται στις Ηνωμένες Πολιτείες και 7 στον Καναδά. (*Σ.τ.Μ.*)

Χεντ το νοσοκομείο κάνει κάθε χρόνο περικοπές. Τώρα τα λεφτά βρίσκονται στην Μπιέρνσταντ – εδώ είναι οι δουλειές, εμείς είμαστε οι νικητές.

Θέλεις πράγματι να το κατανοήσεις αυτό; Τότε πρέπει να καταλάβεις ότι δεν είμαστε απλώς κάποια σημάδια στον χάρτη. Αν μας κοιτάξεις από ψηλά, φαινόμαστε δύο συνηθισμένες πόλεις, που περιτριγυρίζονται από δάση – και μερικοί μάλιστα θα ισχυριστούν ότι οι δύο πόλεις μοιάζουν με χωριά. Ουσιαστικά το μόνο που διακρίνει τη μία πόλη από την άλλη είναι ο δρόμος που τις ενώνει. Ένας φιδογυριστός δρόμος ανάμεσα σε δέντρα. Ούτε φαίνεται ούτε είναι μακρύς, αλλά γρήγορα μαθαίνεις ότι είναι πολύ μεγάλη η απόσταση για να τον περπατήσεις με τον άνεμο κόντρα και με θερμοκρασίες κάτω από το μηδέν. Στα μέρη μας αυτές είναι οι φυσιολογικές θερμοκρασίες – όσο για τους ανέμους μας, δεν είναι καθόλου φιλικοί. Εμείς της Μπιέρνσταντ μισούμε το Χεντ, και το Χεντ ανταποδίδει το μίσος. Ακόμη κι αν νικήσουμε σχεδόν σε όλους τους αγώνες της σεζόν, νιώθουμε ηττημένοι αν χάσουμε έστω και έναν αγώνα εναντίον της Χεντ Χόκεϊ. Είναι σαν να έχει πάει στράφι όλη η χρονιά. Δεν μας αρκεί να πηγαίνουν καλά τα πράγματα για μας, πρέπει παράλληλα να πηγαίνουν όλα χάλια για το Χεντ και την ομάδα του. Μόνο έτσι χαιρόμαστε πραγματικά. Η Μπιέρνσταντ Χόκεϊ παίζει με πράσινη φανέλα που έχει στάμπα μια αρκούδα και η Χεντ Χόκεϊ παίζει με κόκκινη φανέλα που έχει στάμπα έναν ταύρο. Φαίνονται μικρές αυτές οι διαφορές, αλλά ποτέ δεν ξέρουμε πού σταματούν τα προβλήματα μεταξύ των δύο πόλεων στο χόκεϊ και πού ξεκινούν τα προβλήματα τα οποία δεν έχουν σχέση με το χόκεϊ. Στην Μπιέρνσταντ δεν υπάρχει ούτε ένας φράχτης μονοκατοικίας κόκκινος, ενώ στο Χεντ δεν υπάρχει ούτε ένας πράσινος, κι αυτό ανεξαρτήτως από το αν οι ιδιοκτήτες των σπιτιών ενδιαφέρονται για το χόκεϊ ή όχι. Επομένως δεν ξέρουμε αν οι δύο ομάδες χόκεϊ πήραν τα χρώματά τους από τους φράχτες ή αν ισχύει το αντίστροφο. Δεν ξέρουμε αν το μίσος γέννησε τις ομάδες ή αν οι ομάδες γέννησαν το μίσος. Θέλεις λοιπόν να κατανοήσεις αυτές τις δύο πόλεις που ζουν και ανασαίνουν για

το χόκεϊ; Τότε πρέπει να καταλάβεις ότι σ' εμάς εδώ αυτό το σπορ είναι πολύ περισσότερα από απλός αθλητισμός.

Θέλεις να κατανοήσεις τους ανθρώπους μας; Τότε πρέπει να ξέρεις ότι σε λίγο μια φυσική καταστροφή θα καταστρέψει πράγματα που αγαπάμε. Μπορεί να κατοικούμε σε πόλεις που ζουν για το χόκεϊ, αλλά πάνω απ' όλα είμαστε άνθρωποι του δάσους. Μας περιβάλλουν δέντρα, πέτρες και χώμα, μια γη που για χιλιάδες χρόνια έβλεπε διάφορα είδη ζώων και φυτών να γεννιούνται και να αφανίζονται. Εμείς παριστάνουμε ότι είμαστε μεγάλοι και δυνατοί, αλλά δεν μπορούμε να αντιμετωπίσουμε τη γη. Κι όταν μια μέρα αρχίζει να φυσάει δυνατά, μόλις πέφτει η νύχτα, αισθανόμαστε ότι ο αέρας δεν θα σταματήσει ποτέ.

Σύντομα η Μάγια θα τραγουδάει κομμάτια τα οποία θα μιλούν για μας, για μας που έχουμε τον αγριότοπο μέσα μας και γύρω μας. Στα τραγούδια της θα λέει ότι ο τόπος της έζησε τραγωδίες, που για ορισμένες έφταιγε ο ίδιος. Θα πει και τραγούδια τα οποία θα μιλούν για το τωρινό φθινόπωρο, που το δάσος στράφηκε εναντίον μας με όλη του τη δύναμη. Τα τραγούδια της θα λένε ότι στην κοινωνία μας, στην πόλη μας, όλοι είναι το σύνολο των επιλογών τους και ότι αυτό που μας ενώνει είναι οι προσωπικές μας ιστορίες. Θα τραγουδήσει:

Η ιστορία αρχίζει με μια καταιγίδα

Στον τόπο μας είναι η σφοδρότερη καταιγίδα εδώ και μία γενιά. Ίσως το λέμε αυτό για κάθε μεγάλη καταιγίδα, αλλά πραγματικά αυτή εδώ δεν συγκρίνεται με καμία άλλη. Κάποιοι είπαν ότι φέτος θα αργήσει να χιονίσει, αλλά ότι οι δυνατοί άνεμοι θα έρθουν νωρίς. Ο Αύγουστος είχε αποπνικτική ζέστη, κι αυτό ήταν πολύ κακό προμήνυμα. Και μόλις μπήκε ο Σεπτέμβρης, εισέβαλε δυναμικά το φθινόπωρο και η θερμοκρασία έκανε ελεύθερη πτώση. Η φύση γύρω μας είναι απρόβλεπτη και επιθετική. Οι πρώτοι που το νιώθουν είναι τα σκυλιά και οι κυνηγοί, γρήγορα όμως έρχεται και η σειρά όλων των άλλων. Αντιλαμβανόμαστε τα προειδοποιη-

τικά σημάδια, αλλά έτσι κι αλλιώς η καταιγίδα έρχεται με τόση δύναμη, που μας κόβει την ανάσα. Ξεριζώνει δέντρα, σκοτεινιάζει τον ουρανό, επιτίθεται στα σπίτια μας, στην πόλη μας, σαν ένας άντρας που χτυπάει κάποιο παιδί. Οι κορμοί των δέντρων του πανάρχαιου δάσους λυγίζουν και ενώ ήταν αμετακίνητοι σαν βράχοι, γίνονται σαν πατημένο γρασίδι. Η βοή του αέρα ξεκουφαίνει και βλέπεις τα δέντρα να πέφτουν, αλλά δεν ακούς τους κορμούς τους να σπάνε. Βλέπεις κομμάτια λαμαρίνας να σηκώνονται από τις στέγες και να εκσφενδονίζονται στον αέρα και διάφορα άλλα αιχμηρά αντικείμενα να κυνηγούν στα τυφλά τους ανθρώπους που προσπαθούν να γυρίσουν στα σπίτια τους. Είναι σαν να πέφτει όλο το δάσος πάνω στους δρόμους κάνοντας αδύνατη την πρόσβαση προς κάθε κατεύθυνση. Ακολουθεί η διακοπή του ηλεκτρικού ρεύματος, που αφήνει τυφλή την πόλη μέσα στη νύχτα, ενώ τα κινητά λειτουργούν μόνο σποραδικά. Και όλοι όσοι καταφέρνουν να μιλήσουν τηλεφωνικά στους αγαπημένους τους λένε την ίδια φράση: «Μη βγεις απ᾽ το σπίτι!»

Όμως ένας νεαρός άντρας από την Μπιέρνσταντ οδηγεί πανικόβλητος το μικρό αυτοκίνητό του και προσπαθεί να φτάσει στο νοσοκομείο του Χεντ. Δεν τολμούσε να βγει απ᾽ το σπίτι του, αλλά έπρεπε, γιατί η γυναίκα του είναι έτοιμη να γεννήσει. Κάθεται δίπλα του, κι αφού έχει έρθει η ώρα του τοκετού, δεν έχει σημασία αν λυσσομανάει η φύση. Ο άντρας προσεύχεται όπως προσεύχονταν οι άθεοι στα χαρακώματα. Η γυναίκα φωνάζει τρομαγμένη όταν ένα δέντρο πέφτει πάνω στο καπό του αυτοκινήτου. Η λαμαρίνα βουλιάζει και η γυναίκα τινάζεται προς το παρμπρίζ. Κανείς δεν ακούει τον άντρα. Κανείς δεν ακούει τη γυναίκα.